

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαρίλ. Ἀντωνιάτου. Οὐδείς ἐγγεγραμμένος ἀναδημοσιεύσεως τῆς καὶ ἐκδόσεως ἐκτός τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

μῆς ἐκεῖνης μετετράπη πρὸ τοῦ ἀκούσματος τοῦ καταγγελλομένου ἐγκλήματος. Κῆμα πλήθους ἀλαλάζοντος ὄφρησε τότε πρὸ τοῦ Διοικητηρίου καὶ ἐξήτησε τὴν σύλληψιν καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Πιλάτος διέταξε νὰ συλληφθῇ καὶ μετ' ὀλίγων τὸν ἔφεραν εἰς τὸ πρατήριον. Ἔνας Ἕλλην κούρσων διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ πρὸ τοῦ Πιλάτου. Ἀλλὰ ὁ κούρσων μόλις εἶδε τὸν διδάσκαλον ἔπεσε καὶ τὸν προσεκύνησε. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη καὶ ἠρώτησεν τὸν κούρσωνα τί ἐσημάνει αὐτὴ ἡ πράξις. Ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι πρὸ ἡμερῶν τὸν εἶχεν ἰδεῖ ἐσερχόμενον ἐν δόξῃ εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα ἐπὶ πόλου ὄνου καὶ ὑμνοῦμενον ἀπὸ τὸν λαόν. Εἶχεν μάθη τὰ θαυμάτια του καὶ ἐπίστευεν ἦδη ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐνθ' ὁ Πιλάτος τὸν ἀνέκρανε, ἦλθεν εἰς τὸ πρατήριον ἀπεσταλμένος τῆς συζήτησιν τοῦ Προέλας καὶ ὁμιλήσων ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἡγεμόνα. Ἡ Πρόελα τοῦ παρήγγειλε ὅτι εἶδε ὄνειρον φοβερὸν καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ κάμῃ κανένα κακὸν εἰς τὸν δικαζόμενον Ἰησοῦν, ἡ φοιτηνὴ ὀπτασία τοῦ ὁποῖου τῆς προηγγειλε τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶν. Ὁ Πιλάτος τὸ εἶπεν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἐκεῖνοι τοῖς ἀπήντησαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατώρθωσε νὰ προκαλέσῃ αὐτὸ τὸ ὄνειρον δι' ἀνόμιον γοητείαν.

Ὁ Πιλάτος ἐξήτησε νέους μάρτυρας. Παρουσιάσθησαν τότε ὁ Λάζαρος, ὁ Ἀστέρσιος, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἀρνῆς, ὁ Ζηρᾶς, ὁ Σαμουὴλ, ὁ Ἰσαΐα, ὁ Φινεὲς, ὁ Κρίσπος, ὁ Ἀργίπτας, καὶ ὁ Ἰούδας. Ὅλοι αὐτοὶ ὁμίλησαν περὶ τῆς ἀθώοτητος τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ὁ Ἄνας καὶ ὁ Καϊάφας εἶπον εἰς τὸν Πιλάτον ὅτι δὲν εἶχον ἐπιστοσύνην εἰς αὐτούς, διότι καὶ οἱ δώδεκα ἦσαν ἐξεβραϊσθέντες Ἕλληνας ἐννοοῦντες τὸν Χριστόν. Ὁ Πιλάτος πρὸ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ἀπεχώρησεν ὀργισμένος, ἀλλ' ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον διότι αἱ κραυγαὶ τοῦ ὑποκαυομένου ὄχλου ὑπεδήλουν δημιουργίαν ἀπίστεως. Εἶπε τότε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς νὰ τὸν δικάζουν αὐτοὶ κατὰ τὸν ἐβραϊκὸν νόμον, ἐάν ὁ ἀνθρωπος ἡμάρτησε. Ἀλλ' ἐκεῖνοι διὰ νὰ δοθῇ κύριος εἰς τὴν καταδικὴν ἠθέλησαν νὰ διασταθῇ εἰς σταυρὸν ἡγεμόνος, ὅχι μόνον διὰ τὴν βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ θαυμάτια του τὰ χαρακτηριζόμενα ὡς μαγείας, αἱ ὁποῖαι ἀπηγορεύοντο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Ἐπενέβη τότε ὁ Νιζόδημος ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' οἱ ἀρχιερεῖς ἐβόησαν ἐναντίον του. Τότε μίαν γυναῖκα Βερενίκη τὴν ὁποίαν εἶχε θεραπεύσῃ ὁ Χριστὸς τὴν προηγουμένην ἐξήτησε νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Ἄνας καὶ ὁ Καϊάφας ἀπήντησαν ὅτι ὁ ἐβραϊκὸς νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὰς γυναῖκας νὰ μαρτυροῦν πρὸ τοῦ δικαστηρίου. Τότε ὁ Πιλάτος ἐξήτησε λεκάνην μὲ νερὸ καὶ ἔνιψε τὰς χεῖρας του λέγων:

« Ἀθῶος εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου».

Μετά τούτου τὸν παρέδωκε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς διὰ νὰ φραγελλωθῇ καὶ σταυρωθῇ.

Κατὰ τὴν παράδοσιν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαλὴν ἐταξείδευσεν εὐθύς μετὰ τὸ θείον μαρτύριον εἰς τὴν Ῥώμην διὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὸν Πιλάτον εἰς τὸν ἀνομήτορα Τιβέριον. Ἡ ἀναφορά τοῦ Πιλάτου πρὸς τὸν Κάισρα εἶνε συντεταγμένη εἰς τὸ ἀνο ὕψος καὶ ἐπὶ τῆ βίβλου τὸν ἴδιον στοιχισμὸν. Περιγράφει τὴν ὄψιν τοῦ παρῶστος πνεύματι μὲ ποιητικὴν πράγματι εἰκόνα. « Ἦνικα δὲ ἐσταυρώθη, σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, τὸ ἥλιον κρυβέντος τελείως καὶ τὸ θόλου σκοτεινὸν φαινόμενον ἡμέρας ὄψεως, ὡςτε ἀστρα φαίναναι, ἀλλ' ὅμως τὴν τηλαυγότητα ἐσκοτισμένην ἔχειν, ὡς οὐδὲ ἡ ἡμέτερα σῆμα, ἐσέβηται ἀγνοεῖν, ὅτι ἐν παντὶ τὸ κόσμῳ ἦσαν λύχνος ἀπὸ ἐκτὸς φῶς ἕως ὄψεως. Σελήνη δὲ ὡς αἶμα οὐσα ὄλην τὴν νύκτα οὐ διελάμπε, καίτοι ἦε παμπληθὺς αὐτῆς τῆς χυαούσης. Τὰ ἀστρα δὲ καὶ ὁ Ὕριον θηροῖον ἐποίουν διὰ τὴν παρ' αὐτῶν γενόμενην παρανομίαν».

Ἡ «Παράδοσις Πιλάτου» ἀκολουθεῖ τὰ ὑπομνήματα. Εἶνε ἡ δίκη τοῦ Πιλάτου εἰς τὸ Καπιτώλιον κληθέντος νὰ λογοδοτήσῃ διὰ τὴν παρανομίαν στασιασμοῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Πιλάτος ἤλθη πρὸ τοῦ αυτοκράτορος Τιβέριου ἐν μέσφθι-συχλήτῳ καικατεδικασθέντες θάνατον

Ὡς πρῶτον συλλέκτην τῶν κειμένων τούτων ἀναφέρει ὁ Ἄνας τὸν Νικόδημον τὸν κηδεύσαντα τὸν Χριστὸν μετὰ τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας. Τὸ ἀναμφοβήτητον περὶ αὐτοῦ εἶνε ὅτι τὰ ὑπὸ ἡγεμόνιστον ἡ παράδοσις, ἡ ὁποία ὄσον καὶ ἀν παραμορφωτῆται μὲ τὸν καιρὸν ἀναχωρεῖ πάντοτε ἀπὸ μίαν ἱστορικὴν βίαν. Ὅλα αὐτὰ εἶνε γραμμένα Ἕλληνιστί. **Διονύσιος Α. Κόκκινος**

Οὐκ ἔστιν ὄψε ἀλλ' ἐγγήραται !... (Ἐξῶν τοῦ Ροῦμπεκ)

γράφῃ ἀπὸ τῆς Γερουσίας τὸν ζόντε Δελλαδέτσια, ἐπειδὴ ἀπαίτησε νὰ γίνῃ ἡ Ἐξοχότητᾶ του τόσο φιλελεύθερη μὲς στὴ Γερουσία, ὅσο ἦταν μέσα στοὺς δρόμους. Ἡ ἀπαίτησιν αὐτῆ τοῦ ζόντε Δελλαδέτσια στάθηκε μοιραία στὴν εὐτυχία μας. Μὴ θέλοντας νὰ ὑπηρετῶ περὶ ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου ἔφυγε ὁ θεὸς μου, ἐξήτησα καὶ ἐπέτῃνα νὰ με σταυρῶν στὴ Κεφαλονία, ὡς ἴδιον γιὰ τὸ πρωτόκολλο τοῦ Εὐρηνοδικεῖου με τὸν ἴδιον μισθὸ τῆς Γερουσίας.

Ἀλλὰ, ἀν στὴ Γερουσία, ἦταν ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, σὸ Δικαστηριὸν ὑπόφρανα ὀλιζῶς καὶ ἠθικῶς: ἀνάπνεα ἐκεῖ μέσα ἔταν ἀέρα νοσηρὸ, πὸν τὸν ἀφηναν χωρικό κακόσομοι. Ἐπεὶ ὅστερ ἀπὸ ἕνα χρόνον περὶ τὸν ὑπηρεσία, χωρὶς τὴ θέλησιν μου, ἔφυγα γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ προταρκευασθῶ ἐκεῖ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου.

Ἐν ἀνέκδοτο τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ εἶνα χαρακτηριστικὸ καὶ ἀξίζει κολοῦθος γὰν τὸ διηγηθῶ. Σὰν φθάσαμε στὸν Ἀγκῶνα, ἀπάνου στὸ Ἴονιο βαπόρι, πὸν τὸ κυβερνεῖσας κάποιος Gavazzo, αὐτὸς κατέβασε στὴ θάλασσα τὴ βάρκα τοῦ βαποριοῦ, γιὰ κάποιους Ἰγγλέζους ἀξιωματικούς καὶ μίαν κυρία ἐπίσης Ἰγγλέζα, ἀρῆγοντας μὲ ἀγένεια τὸν κύριον Μπούα, εὐγενῆ Κερκυραῖον καὶ δικαστῆ, μὲ τὴν κυρία του νὰ βροῦν στὴν ἑρᾷ ἀπάνου μὲ μίαν ἀνάβατην φορητήν, πὸν ἐρχόταν νὰ φορητῶν βαρέλια καὶ ἐμπορεύματα.

Ἡ ἀγένεια τοῦ πλοῦταρχου μ' ἐλεπάρῃ στὴ στιγμῇ, καὶ ἔτρεξα στὸν κύριον Μπούα, προσπαθώντας νὰν τὸν πείσω νὰ μὴ ἐβῆν, ἔχτος ἀν μᾶς ἔπεφταν στὴν ἴδια βάρκα, πὸν ἔτχαν δώσει στοὺς Ἰγγλέζους. Ὅμως ὁ κύριος Μπούα ἐσυμφωνεσέν καὶ ἐβῆκε μὲ τὴν Κυρία του μὲ τὴν φορητήν. Ἀπεφασίσα τότε νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ, γιὰ τὴν προσβολή, πὸν ἔκαμαν τὸν κύριον Μπούα.

Οἱ προσπαθῆτες τοῦ πληρωμάτος καὶ οἱ ἀπειλῆς μου γὰν μὲ βγάλουν στὴν ἑρᾷ, ἔμειναν μάταιες. Ἐδήλωσα πὸς δὲ θάβγαναι ποτὲ, παρὸς τὴν ἴδια βάρκα τῶν Ἰγγλέζων. Τὸ πλήρωμα τοῦ πλοοῦ ὠραζόταν πὸς θὰ με ἐανάφεραν στὴν Κέρκυρα, καὶ ἦμουν ἀποφασισμένος νὰ γυρισῶ ἐκεῖ, παρὰ νὰ ὑποχωρήσω. (Ἀκολουθεῖ)